

Arrest

**nr. 129 968 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 23 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Phuntsokling (Gajapati), Orissa, India. U verklaarde sinds uw geboorte (°1977) tot uw vertrek in 2012 in Phuntsokling gewoond te hebben. U was uw hele leven steeds boer, op een korte periode na waarin u sweaters verkocht (1999-2001). Uw ouders waren in 1959 vanuit Tibet naar India gevlucht en werden bij hun aankomst in de Tibetaanse nederzetting Phuntsokling in 1963 een stuk land van de Indische overheid toegewezen. De Indische overheid verdedigt nog steeds deze gift, maar lokale Indiërs kwamen hiertegen in opstand en claimden dat dit onrechtmatig is. Vanaf 2010, maar vooral vanaf april, mei 2012 begonnen Indiërs en met name aanhangers van de communistische partij de landbouwactiviteiten stelselmatig te beletten. Dit ging bijkomend gepaard met geweld ten aanzien van de Tibetanen. In principe werd de kwestie geregeld na onderhandelingen tussen de Indische en Tibetaanse autoriteiten. In 2013 had uw familie het opnieuw erg moeilijk, ditmaal door de passage van een cycloon. Aangezien u voor uw levensonderhoud van de landbouw afhing en uw drie kinderen dus van uw inkomsten afhingen, besloot u te vertrekken. Daarnaast ervoer u discriminatie door Indiërs in het dagelijkse leven en vreest u problemen te krijgen met de Indische politie omwille van uw vertrek.

In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

Op 21 oktober 2012 vloog u van New Delhi via Dubai naar Frankrijk en maakte daarbij gebruik van uw IC. U reisde van daaruit met een taxi verder naar België. Op 23 oktober 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw "Green Book", uw "Registration Certificate" (RC), zes krantenuittreksels, vijf foto's van uw land, een USB stick met videofragmenten, een document "Urgent Appeal", de drie geboortecertificaten van uw kinderen en 2 enveloppen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige preciaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaarde in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 21 oktober 2012. In Phuntsokling (Orissa) woonde u met uw familie al die jaren in een huis dat ter beschikking werd gesteld door de Tibetaanse overheid. U liep tot uw veertiende ook school in Phuntsokling. Nadien werkte u in de landbouw, een professionele activiteit die u uitoefende tot uw vertrek uit India. U werkte tussendoor ook nog twee jaren in de verkoop van sweaters. U bent tweemaal getrouwd, éénmaal gescheiden, en heeft drie kinderen (CGVS, pp. 2-7).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als "eerste land van asiel".

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC. Uw RC werd met name in 1996 afgeleverd en sindsdien jaarlijks verlegd (CGVS, pp. 10-11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u naar België kwam voor de toekomst van uw kinderen, dat u betrokken was in landconflicten (en er in de toekomst meer verwacht), dat er geen gelijkheid is in India en dat Tibetanen gediscrimineerd worden (CGVS, pp. 12-18). U verklaarde vooreerst dat uw kinderen als ze volwassen zullen zijn, veel problemen zullen krijgen. U vreest dat ze zelfs ingeval ze een diploma zouden halen, moeilijk aan een job zouden geraken, omdat u dat gezien heeft bij andere Tibetaanse studenten. Het CGVS merkt hierover op dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat India, alhoewel het de

Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. Uit diezelfde informatie blijkt dat veel Tibetanen in India in verschillende economische sectoren actief zijn. Bovendien is het voor u slechts een veronderstelling dat uw kinderen later geen job zouden vinden, u weet dat niet zeker. Verder stelde u landproblemen met de Indiërs gehad te hebben en deze ook in de toekomst verwacht. Gezien u en uw gezin afhankelijk zijn van uw inkomen uit de landbouw had u het daardoor al moeilijk doordat u werd verhinderd te zaaïen in 2012. Overigens ging het er sinds uw vertrek beter, maar de oogst ging niettemin verloren ten gevolge van de doortocht van een cycloon. U meent dat de landproblemen nog steeds voor onzekerheid zorgen voor de bewoners (CGVS, pp. 13-17). Het CGVS erkent dat de landconflicten en het natuurgeweld in deze regio inderdaad voor aanzienlijke problemen zorgden bij de bewoners van deze regio. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel ook dat de Tibetanen inderdaad langdurige landrechten bekwamen van de Indische overheid, en dat het stelsel effectief door de Indische als de Tibetaanse autoriteiten wordt verdedigd. Deze economische, sociale en familiale aanleidingen voor uw vertrek zijn echter geen indicaties van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts verwees u nog naar de ongelijkheid in India en de discriminatie door Indiërs. U verwees algemeen naar jaloezie en ongelijkheid bij 'ration cards'. U kon echter niet concreet maken daar zelf het slachtoffer van geweest te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). In elk geval maakte u niet aannemelijk dat de discriminatie die u eventueel zou hebben gekend dermate zwaarwichtig was dat ze kan gezien worden als zijnde een vorm van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt zoals vermeld uit toegevoegde informatie dat Tibetanen in India ook over heel wat rechten beschikken. Tenslotte verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vreesde bij een eventuele terugkeer gearresteerd en gefolterd te worden omwille van uw illegale reis naar België (CGVS vragenlijst, punt 4). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter toe met uw IC gereisd te zijn en niets wijst er dus op dat u 'illegaal' het land verlaten zou hebben. Toen u hierop gewezen werd, stelde u uw verklaring bij en zei dat u dat nog steeds vreesde, maar nu omdat u naar België bent gekomen met de bedoeling asiel aan te vragen (CGVS, p. 21 & p. 23). Zoals verder blijkt is dat echter geen probleem.

Het CGVS merkt ook op dat u slechts één van deze asielmotieven, met name de landproblemen, vermeldde in uw antwoorden in de vragenlijst die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde. In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u deze asielmotieven niet vermeldde, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht heeft van de asielmotieven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Ook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, pp. 10-13).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. U legt ook geen kopie van uw IC neer, hoewel u er wel een beweert te hebben gehad. Tijdens het gehoor op het CGVS zocht er nog even naar tussen uw documenten. Toen u deze niet bleek bij te hebben, verklaarde u dat u dacht dat u al uw kopijen bij elkaar had gestopt, maar de kopij van uw IC dan blijkbaar toch vergeten moest zijn. Wanneer u daarop gevraagd werd waarom u deze dan niet met uw andere documenten vanuit India heeft laten opsturen, gaf u als uitleg dat deze wellicht vernield werd door muizen, dat de kopij zich in India in een envelop

bevindt (CGVS, pp. 19-20). Deze verklaringen zijn uiteraard weinig overtuigend. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te verkrijgen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw vage en niet overtuigende verklaringen over uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou hebben afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade om het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaarde u dat u niet op de hoogte was van deze mogelijkheid (CGVS, pp. 20-21). Dit is geen afdoende verklaring, gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat deze mogelijkheid ook in het reisdocument zelf vermeld staat.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugiés-tibétains-en-inde,;>

6. UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

7. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

8. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

9. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v711/india.htm>;

10. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

11. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

12. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

13. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
14. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
15. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
16. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
17. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
18. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
19. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
20. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
21. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting
22. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
23. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
24. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
25. "Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
26. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city", 13 augustus 2013, toegankelijk op 18 maart 2014, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/520a419a4.html>;
27. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
28. Verklaring van de heer Pat Demaret;
29. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
30. Verklaring van mevrouw Tsering Paldon Naam Onbekend;
31. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
32. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
33. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
34. Aanvragen tot fixatie verhoor Tsering Paldon Naam Onbekend.

Verwerende partij voegt bij de nota de volgende bijlagen: COI Focus. China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014, COI Focus. China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014, COI Focus. China India. De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014, COI Focus. China India Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), d.d. 29 januari 2014, Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers, UNHCR, februari 2003.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; van het non-refoulement beginsel en artikel 3 EVRM; van artikels 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG; van het zorgvuldigheidsbeginsel; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van het beginsel van non-refoulement; van artikel 3 EVRM; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van artikel 3 EVRM.

2.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren in India in Jeerango (kamp) in de Phuntsokling settlement, Orissa op 8 maart 1977 en heeft daar tot aan haar vertrek gewoond.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij en haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Wel wordt bevestigd dat verzoeksters familie in 1959 vertrokken is uit China en zich sedert 1963, dus meer dan 50 jaar geleden, gevestigd heeft in India (CGVS-verhoor p. 9) om de Dalai Lama te volgen na de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Indien verzoekende partij en *in casu* ook de commissaris-generaal menen dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval.

2.7.1. De commissaris-generaal gaat er aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie. De ouders van verzoekende partij hebben zich geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement, waarbij zij een huis kregen van de Indische overheid (gehoor p. 8-9). Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.7.2. Uit de nieuw toegevoegde COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 18 juni 2014, blijkt dat er *“onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio’s. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen”*.

2.7.3. Voorts kan uit de informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoeksters voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *“de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren “in Tibet” en 1.7 miljoen Tibetanen “buiten Tibet.”* Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *“dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen”*. Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *“van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden”*, kan bezwaarlijk verbazen wanneer de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond.

2.7.4. In de COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 18 juni 2014 wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *“op zich, nooit een punt van discussie is geweest”*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *“verwelkomingspolitiek”* die omstreeks 1995 werd *“gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)”*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *“verwelkomingspolitiek”* bekend zijn tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *“berouwwol”* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *“Overseas Chinese Nationals”*, dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat zijn (voor)ouders in Tibetaans China geboren zijn. Dit klemt te meer nu de COI toevoegt dat *“de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn”* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.7.5. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag voor China heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten.

2.8. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "*problematiek en de cumulatieve voorwaarde*" en de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.9. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoont vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.10. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoeksters asielrelaas. Verzoekster verkreeg in 1996 een *Registration Certificate* (RC), dat jaarlijks verlengd werd tot in 2013. Verzoekster heeft aldus steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoekster legt het origineel hiervan voor op het CGVS. Verzoekster verklaart bovendien dat "*We doen het jaarlijks. (...) Dorpshoofd verzamelt het en dat gaat naar welfare office. We doen het naar Tibetaanse overheid, zijn doen het daar. (Zij doen de vernieuwingen, bedoelt u?) Ja. Mensen die voor de Tibetaanse overheid werken, nemen het mee naar Indische overheid.*" (gehoor p. 11), zodat kan blijken dat zijzelf hiervoor geen inspanningen diende te leveren en dit door de CTA werd afgehandeld. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase

beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak dateert van 30 september 2004. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.11. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.12. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Bovendien kan blijken dat dit voor verzoekster geen aandachtspunt was tijdens het CGVS-gehoor en pas in het verzoekschrift werd opgeworpen. Verzoeksters vrees gaat hooguit naar een hypothetische arrestatie in India omdat ze in België asiel zou hebben aangevraagd.

2.13. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus niet kan worden ingezien waarom China haar zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China.

2.14. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben grond ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor). Verzoekster en haar ouders hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekster is er gehuwd en kreeg er kinderen. Dat verzoekster in haar CGVS-gehoor meldt dat haar kinderen in de toekomst veel problemen zullen krijgen en nog daargelaten dat verzoekster dit op de DVZ niet meldde en enkel grondproblemen aanhaalde, is een louter ongefundeerde hypothese, noch brengt verzoekster enige persoonlijke discriminatie aan (gehoor p. 12-13), noch enige concrete problemen met Indiase mannen, zoals het

verzoekschrift nieuw opwerpt. Verzoeksters problemen met mannen betreffen haar huwelijkspartners en zijn dus van persoonlijke familiale aard (CGVS-gehoor p. 4-5).

2.15. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder werkelijke problemen in India. Verzoekster haalt op het CGVS enkel problemen aan met de communisten die zouden verhinderen dat Tibetanen hun gronden bewerken. Verzoekster verklaarde dat dit probleem plaatsvond in 2012 en dat ze in 2013 alweer toegelaten werden te zaaien, maar dat een natuurramp hun gewassen vernielde (gehoor p. 11, p. 16), wat echter niet onder het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming valt. Dat de gronden en huizen die de Tibetanen mogen leasen, geen eigendom zijn, kan geenszins beschouwd worden als een asielrechtelijke vervolging. Verzoekster haalt nog enkele diefstallen en vernielingen door lokale Indiërs aan, wat echter gemeenrechtelijke feiten zijn en allemaal plaatsvonden voor of in 2012 en waarvan ze niet aantoonde dat deze verzoekster troffen. Aldus kan er geen actuele (ernstige) vervolging, noch inzake de diefstallen en vernielingen een asielrechtelijke vervolging worden vastgesteld. Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er enkel gedurende één seizoen/jaar niet kon gecultiveerd worden, dat de problemen in de Phuntsokling settlement in april 2013 werden opgelost mits tussenkomst van de CTA en de Indiase overheid en dat alle individuele landbouwers opnieuw een tijdelijke land lease verkregen waardoor verzoeksters verdere beweringen in het verzoekschrift geloofwaardig worden. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.16. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar gezin dat legaal in het land verblijft, achtergelaten. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India en naar haar gezin dat er legaal verblijft. Verzoekster is legaal met haar IC, die ze zelf had aangevraagd, naar Europa gereisd (gehoor p. 19). Verzoekster beweert dat ze haar IC aan de smokkelaar heeft afgegeven en geen duplicaat heeft aangevraagd (gehoor p. 19-22), wat haar ten zeerste kan worden aangerekend. Uit verzoeksters bewering dat ze geen enkele reden zou hebben om hierover te liegen, kan bezwaarlijk de waarachtigheid komen vast te staan. Daarenboven toont verzoekster niet aan waarom ze haar IC zou geven aan een smokkelaar, te meer niet kan worden ingezien waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 550.000 roepies zou betalen nu zij legaal met haar eigen IC heeft gereisd en dit dus haar eigen identiteitsdocument is. Voor zover verzoekster beweerdelijk niet langer een geldige IC zou bezitten, wordt evenmin aangetoond dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Dat verzoekster pogingen doet om haar kopie opnieuw te bekommen, is inherent aan haar medewerkingsplicht.

2.17. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden. Uit deze stukken kan evenmin blijken dat deze personen over enig geldig identiteitsdocument beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 28 en 29) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Verzoekster toont aldus niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Ten slotte stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden gevisieerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.19. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.21. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK